

ΕΚΑΤΟΜΒΗ

Αὐτὸν τὸν τίτλο ἔχει μιὰ λυρική συλλογή, ποὺ δὲ γῆκε τόσα τελευταῖα. Ὁ νέος ποιητὴς λέγεται Ἀθ. Γ. Κυριαζῆς. Καὶ ἡ λύρα του, «ἀπαλόγη», ὅπως καὶ πολλὰ σωστά τῇ γαστραγοῖζει ὁ ἴδιος στὸ ποῦτο τοῦ τραγουδάει. Ἀκούει ἡ Ἑλληνικὴ ἡ λύρα, ὅχι φοάγκιζι. Ἡ «Ἑκατόμβη» εἶναι ἐκαστὴ μικρὰ τραγουδιὰ, μιὰ τραγουδιὰ ἀληθινά, ποὺ σ' αὐτὴ ἡ Ἀνάστη καὶ ἡ Φύση παρουσιάζονται ὡς οἱ δὲς τοὺς τίς δυοσφεῖς. Ἀπὸ τὴν «Ἑκατόμβη» δημιουργοῦμε μερικὰ τραγουδιὰ. Αὐτὸ, θεωροῦμε, εἶναι ἡ καλύτερη κριτική :

2

Γύοε ἀπὸ τὸν ὅμο μου καὶ ἀγάμ
κάποιο παλιὸ τραγουδιὸ θὰ σοῦ πῶ.
μὲ τὰ παλιὰ τὰ λόγια, τὰ ἴδια πάλι,
πὼς σ' ἀγαπῶ, πὼς σ' ἀγαπῶ...

Παλιὰ τὰ λόγια καὶ παλιὰ τὰ γούνα,
παλιὸ καὶ τὸ τραγουδιὸ ποὺ θὰ πῶ.
Ἄν ! ἂν υποοῦσα νὰ τὸ λέω αἰώνια,
πὼς σ' ἀγαπῶ, πὼς σ' ἀγαπῶ...

5

Γιὰ κοίτη ἐμπρὸς τὸ πέλαο πῶς λαμπρίζει
σὰν ἀπὸ ἀσμή. σὰν ἀπὸ φωτιά...
Ἔνα σὺννευο ἀπάνω του αὐμενίζει
σὰ βάρκα, ποὺ ὅλο πάει γιὰ τὰ πλεσιδιά.

Ὅσοι ἀγαποῦν, δακρύζουν τέτοιες ὁδούς,
βοῦβοί, καὶ τὸ Θεὸ παροχολοῦν
ὡς ἔβουν τοῦ πελάου εἰς ἄνοιες ὑπὸς,
τίς ζωγραφὴς τοῦ ὀνείρου ποὺ χαλοῦν.

7

Σ' ἀγάπησα, μιὰ νὰ τὸ εἰπῶ.
ντοῦποινα σ' ὅποιον λάγει.
Τὸν πόνο μου τῆς ξομπιάς
τὸν ἔβουν μόνο οἱ βράχοι.

Κι ὅταν πεονῶ, σωπαίνουμε.
Τοῖς κοίνας, μοῦ ἀντικαθίσταν.
Μιὰ παίρνουν τὴν ἀγάπη σου
καὶ γίνεαι τὴν πληθαίνουν...

9

Δὲ θὰ τὸν πατήσουμε τὸ δρόμο
τὴν κορσὴ τοῦ ὀνείρου μας ποὺ ἀγγίζει.
Ὁ σταυρὸς ὡς ἔλαγε στὸν ὅμο.
Σταραχὺς ἡ Μοῖρα μας καὶ ὀρίζει.

Θάλασσα ἡ ζωὴ μας δίχως ὄραση !
Ὅτ' ἔλπει — ὥρμενα — περιγιάλι.
Ἦτανε γοργὸ, καὶ μ' ἔνα δάκρυ
σπάρσαμε τῆς νιότης τὸ ἀνθογυάλι.

16

Τῆς πολιτείας ὁ δρόμος δὲν ταιριάζει
σ' ἕνα μικρὸ λευγάρι σὰν καὶ ἐμᾶς.
Σ' ἀντικρινὸ βουνό, π' ἀνοσταράζει,
κρυφὸ ἕνα μονοπάτι, ἰδὲς ! Τολμᾷ :

Πίσω ἀπὸ τὴν κορφή του θεῖα μιὰ πλάση.
Ἀπέρχοντο ἕνα φῶς καὶ ἕνας γκρεμνός.
Ἐκεῖ ψηλά ἡ ἀγάπη μας σὰν φτάσει,
κόσο κοντὰ εἶν', ἀλήθεια, ὁ οὐρανός !

25

Τὰ μάτια σου εἶναι τόχα ἡ τὸ φεγγάρι ;
Ἡ τὸ φεγγάρι ἀπὸψε ποὺ ἔτσι λώμει !
Μιὰ νεράιδα τὸ γοῦ μου μῶχει πάρει.
Ἐμένει, ἔσένα τραγουδοῦν οἱ κάμποι...

Ποῦ θὰ μὲ πάει ἡ ἀγάπη, ποῦ μὲ σέβει...
οὔτε ρωτῶ, οὔτε ξέρω, οὔτε μὲ μέλει.
Τὸ κεφάλι σου ἀπάνω μου ὅλο ὡς γέρονει
καὶ τὸν φίλιόν σου ὡς πίνω τ' ἀνθομέλι...

48

Ἐδῶ τοῦ ἀπὸψε παίζαμεν οἱ δύο μας ὅλη νύχτα,
γυλιάδες ἦσαν καὶ ἔπαιζαν καὶ ἔβροθον γυλιάδες.
Σφίξε με ! καὶ ὅλο σφίξε με ! καὶ τὰ μαλλιά σου ρίχνει
σὰν ἀλυσίδες γύρω μου καὶ σὰν περιπλοκάδες.

Τὸ αἶμα ποὺ ἀντρεῖται τραγουδιὸ δὲ θὰ τῶδρει.
Πέλασ, τὴ στήλη τῆς χαρᾶς, τριγύρω ἡ θλίψη πνίγει.
Ἡ νύστη μου ὡς τριανταφυλιά καὶ ἕνας κίχρος Ὀχτώ.
(δρῆς)

Σὰ χελιδόν καὶ ἡ ζωὴ, ποὺ διάζεται νὰ φύγει...

54

Βαθεῖα-βαθεῖα κάποιον πλὴγὴ κορυφὴ σὰ μὲ σπαράζει,
οὔτ' ἕνα δάκρυο, ἔρημ καροδιά, στὰ μάτια δὲν κινᾷ.
Οἱ πόνοι, λές, πὼς δὲ μεθοῦν καὶ δίχως νὰ σὲ νοιάζει
μοῦ γλυκοτραγουδάς...

Μὰ τὴ στιγμή, ποὺ ἡ χαρὰ γλυκὰ-γλυκὰ σὲ ἀγγίζει,
ἕνα τραγουδιὸ — ἄλλῃμονο ! — δὲ σ' ἀκούσα νὰ λές !
Ἀταίριαστη μὲ σὲ ἡ χαρὰ, θαρρεῖς, πὼς σὲ ραγίζει
σὰν τὸ γυάλι — καὶ κλαῖς...

71

Μέσα στὸ εὐτυχισμένο τὸ σπιτάκι μας
κάθε χαρὰ καὶ κάθε καλωσύνη.
Λαμπροκοπάει τὸ φῶς ἀπὸ τὰ κάλλη σου,
τὸ φῶς καὶ ποὺ ἡ ἀγάπη χένει !

Κι ἀπάνω στὴ σκεπὴ του, γυναικούλας μοι,
πουλάκια, χελιδόνια, τάρια,
τραγουδοῦν κάποια ζωὴ καὶ κάποιον ἀνοιξή,
ποὺ ἐπλάσαν τὰ δικὰ σου χέρι...

83

Τόσους ποῖον κοῦβεις πέριξ τοῦ τραγουδιὸ νὰ τοῦ γράψω.
Κι ἂν εἶναι νῦν νὰ λυπηθῶ καὶ ἂν εἶναι νὰ παρθένω.
Κι ἂν εἶναι ξένος καὶ ὄγνωρος ἀπὸ καροδιά νὰ κλάψω.
γιὰ νὰ μὴν πει ἡ μανούλα του — ἀκλαφτὸς πάει στὰ
(ξένα)

86

Ἀντάμα πάμε τῆς ζωῆς τὸ δρόμο, χέρι - χέρι
καὶ οὔτε τί γράφει ξέρουμε τῆς μοῖρας τὸ ταφτερί.
Ὅμως, γιὰ νὰ χωρίσουμε, ἂν γράφει παρὰ - πέρα,
κάλλιο ἡ ζωὴ μας μοναχὰ ἐτούτη νῦναι ἡ μέρα...

ΑΘ. Γ. ΚΥΡΙΑΖΗΣ